

## Proloog.

Koning Sigar liep naar de deur van zijn kamer. Zijn vrouw sliep nog en hij besloot alvast te gaan eten en daarna te trainen. Hij hield van de rust in de vroege ochtend, als bijna iedereen nog sliep.

Maar hij was ook vroeg wakker geworden, omdat hij zich zorgen maakte. Over een paar uur zou de raad beginnen. De raad die hij samen met Kamoni in het leven had geroepen om het land beter te kunnen besturen. Het idee was dat door anderen meer verantwoordelijk te maken voor het bestuur, ze het land beter konden besturen. Kamoni was er in geslaagd om Carnaten en Zeronen te laten samenwerken. En als Carnaten en Zeronen konden samenwerken, moest dat toch ook mogelijk zijn in Zeron zelf? Hij had zelfs gehoord dat Marchaval de eerste besprekingen had gehouden met barbaren.

Maar hij kon nog niet enthousiast worden over zijn ervaringen met de raad. De raadsleden konden maar heel moeilijk aan het algemeen belang denken. Iedereen probeerde zijn eigen belangen en de belangen van zijn gebied te behartigen. Razé was een Litadar en deed alles voor zijn mensen. En er kwamen steeds meer Litadars in Pontiac wonen. Wodor, zijn broer, was hoofd van de paleiswacht geworden en nam bijna alleen maar Litadars aan in de paleiswacht. Einar, de oude heer van Grandar, deed hetzelfde met de stadswacht. Hij was nog steeds bedroefd over het vertrek van Abar, zijn opa, uit de raad. Maar de man was oud en ziek geweest en ging terug naar Irrtun. Hij had beloofd zijn zoon als vervanger te sturen, maar Sigar wist dat zijn oom een goede vent was, maar niet de man om in de raad overeind te blijven. En daardoor stond hij nu alleen in de raad. Dorlan, de heer van Dorlan uit het noordoosten van Zeron, kon hij nog steeds moeilijk plaatsen. De man leek een opportunist die zich daar aansloot waar hij het meeste voordeel kon verwachten. Hetzelfde gold voor Friedor in het noordwesten. Vinor, heer van Pantar en de admiraal van de Zeronse vloot, was zijn vriend en hij twijfelde niet aan zijn trouw. Maar zijn eilandenrijk had, zoals vaker, last van zeerovers en hij was teruggegaan om een expeditie tegen de

zeerovers te leiden. Ameolar was nog een kleine heer in het noordoosten die hem trouw was, maar die was nooit in Pontiac. Hij was er niet de man na, om in een raad langdurig te overleggen.

Bij de vergadering van gisteren had Sigar voorgesteld om een krijger uit Pontiac onderaanvoerder van de paleiswacht te maken. Na een verhitte discussie hadden de stemmen gestaakt. Het zou vandaag weer moeilijk gaan, schatte hij in. Hij vroeg zich af of hij de situatie nog kon terugdraaien. Maar de Litadars en in mindere mate de Grandars vormden nu samen al de meerderheid van de bevolking in Pontiac en bovendien bestond zowel de paleiswacht als de stadswacht bijna volledig uit Litadars en Grandars. Hij had maar weinig krijgers waar hij op kon rekenen. Hij opende de deur en liep door twee andere vertrekken alvorens hij bij de deur naar de binnenplaats kwam. Hij knipperde even met zijn ogen, omdat het buiten al lichter was dan in zijn vertrekken. Toen hij ze opende keek hij in de ogen van twee zenuwachtige soldaten.

“Het spijt me, Sire, maar u moet binnenblijven. Ik heb mijn orders.”

Sigar keek de man verbouwereerd aan.

“Je orders? Wat bedoel je? Waar heb je het over?”

“Orders van heer Razé, Sire. U bent de gevangene van de raad.”

Sigar stond een moment als aan de grond genageld. Dan herstelde hij zich.

“Roep Razé. Ik wil hem dadelijk spreken!”

“Goed, Sire, maar u moet hier blijven tot hij komt.”

Sigar overwoog een moment om beide soldaten neer te slaan. Maar hij wist niet zeker of hij ze aan kon. Hij had ze bij trainingen vaak bezig gezien. Zelf was hij een goede vechter, maar zij waren bewapend. Bovendien was hij de koning. Hij kon zich niet verlagen tot een gevecht met zijn eigen paleiswacht.

Hij liep terug naar binnen en maakte zijn vrouw wakker.

“Orders van Razé? Hoe kan dat nou? Jij bent de koning. De Cantor heeft jou ingezegend. Razé staat onder jou. Hij kan alleen orders geven als... Als... Als...”

“Ja, als ik dood ben,” zei Sigar nuchter.

“En Val? Waar is hij?”

“Ik denk in zijn kamer.”

Zijn vrouw sloeg geschrokken haar hand voor de mond. Buiten klonk kabaal. Ze liepen naar een raam dat vanuit de verte uitkeek op Pontiac. Wat ze zagen beurde ze niet op. Mannen van de paleiswacht en de stadswacht patrouilleerden door de straten. Ze zagen hoe twee huizen in brand werden gestoken. Uit andere huizen werden mannen gesleurd. Sommigen werden vastgebonden, anderen gedood. Er werd gerend door de straten. Mensen vluchtten, de chaos was compleet.

“Een staatsgreep,” bromde Sigar. “Razé en de Grandars. En ze pakken nu alle belangrijke Zeronen op die mij steunen.”

Een uur later ging de deur open. Kamon, de kleine Valadin en Arealia werden zonder al te veel plichtplegingen naar binnen geduwd. Sigars jongere broer hield zijn arm vast waar bloed uitstroomde.

“Ben je gewond?” vroeg Sigar.

“Ja, maar niet ernstig. En ik heb in ieder geval één van die verraders te pakken gehad.”

Op Kamons aanwijzingen verbond Sigar de wond. Het was geen ernstige wond.

“En waar is Kamoni?” vroeg Sigar aan zijn moeder.

“Hij is vanochtend vroeg al de bossen in gegaan. Je weet hoe hij houdt van de rust en de natuur.”

“Kunnen we hem waarschuwen?”

Ze keken uit het raam, maar vanuit die positie konden ze alleen de stad zien en niet de bossen waar Kamoni heen was gegaan.

“Wat kunnen we doen?” vroeg Kamon.

Het bleef lang stil op die vraag.

“We hebben niet veel kans. Zo te zien hebben ze onze belangrijkste volgers opgepakt of vermoord. De Grandars en Litadars hebben minimaal vijfhonderd soldaten.”

“We moeten Capelle waarschuwen. Alleen hij kan ons helpen.”

“Ja, maar hoe doen we dat?”

De beide broers keken elkaar aan.

“De kamer met postduiven zit schuin hierboven,” begon Arealia voorzichtig. “Als we daar kunnen komen, kunnen we Capelle een bericht sturen.”

“Voor de deur staan soldaten. En het raam?”